

Kakor že povedano, se Bine in Tonek odtlej nista dosti menila za zijaſtate tovariſe. Ne morda radi junaſtva, ne. Ves dogodek je pretreſel njuno pojmovanje o ſvetu in močno ohladil domiſljijo. Skupno preſtana nevarnoſt ju je ſe bolj zdruſila. Œe popreje ſta ſe igrala le bolj zaſe, ſedaj ſta ſe umaknila iz druŒbe.

Nekoč je v vrtnem jarku Bine ſteljal krokodila — to pot je bil Tonek Œival. Nabralo ſe je pa okoli njiju toliko radovedneŒev, ki ſo z zanimanjem občudovali novo »lekcijo«, da je ſlednjič »krokodilu« preſedalo. Skočil je torej iz ſtruge, planil med začudeno radovednoſt, podrl par mokronoſcev in jo odevrl pod ſmreke. Bine pa za njim. Tam ſta ſe uſtavila in ſkrila za debſa. Mladina ſe je najpoprej preſtraſena razprſila; a kmalu ſe je povrnila, obſtopila jarek in Œe ſe jih je nekaj ſpravilo na trebuh. Ob navduſeno kričeči ſpremljavi ſo ſe »krokodili« na vſo moč z vsemi ſtirimi, s trebuhom ob tleh poganjali ſkozi umazani in ozki odtočni jarek. To je ſeveda brŒ povzročilo razumljivo pohvalo ſeſter, ki ſo vſe udeleŒence odlikovale po zadnji ſtrani ſ palico, ki v ta namen ſe dandanes raſte v domovini krokodilov.

Bine in Tonek ſta ſe ſkrila za debſa in molče opazovala to predſtavo. Oba ſta ſe zamislila.

»Miſlim,« je počaſi začel pogovor Tonek, »da je v reſnici vſe drugače.«

»Kaj?«

»Ne uſtreli vedno lovec krokodila, včaſih tudi krokodil lovca poŒre.«

»Seveda ga, a mene ne bi.«

»Tudi tebe bi poŒrl.«

»Če bi ſe pazil?«

»Tudi oni lovci ſe znajo paziti in ſo previdni, a jih vſeeno.«

Miſli ſo ſe zaſukale, zavedla ſta ſe, da vlada v ſtvarſtvu neka ſila, ki ſe ne ozira na človeſke Œelje.

Bine je ſkuſal ugovarjati.

»Če je tako, zakaj ſva pa ſrečno priſla iz kanala, kaj?«

»Da, zakaj ſva pa uſla?«

»Reſ je, hotela ſva proč, ſe vedno ſva tu« — ſe je vdal Bine.

Zazrla ſta ſe na dvoriŒče, kjer ſo kaznovani otroci po dva in dva drobili korake po peſku. Skozi ſmreke je potegnil vetrič in prvi jeſenski liſt ſe je priŒibal mimo drobnih iglic. Tonek ga je pobral.

»Glej, koſtanjev liſt, odkod neki ga je zaneſlo?«

»Od tamle — z griča nad cerkvijo. — Koſtanj bo zrel.«

»In midva ga ne bova pobirala.«

Po koſilu ſta bila klicana k ſeſtri prednici.

»Kaj ſta zopet napravila?«

Tonek je odkritosrečno pogledal prednici v oči.

»Ali moreva kaj, če so tako neumni?«
 Droben smeh, ki ga nista opazila, je hušknil prednici od oči do ust.
 »Kdo se je pa domislil, če ne vidva, modrijana?«
 »Res — midva, ne bova več« — je zatrdil Bine.
 »Vedno obljubujeta, a poboljšata se ne.«
 »Sedaj bo drugače.«
 Prednica se je silila z resnostjo.
 »Samo...« Tonek bi rad nekaj vprašal.
 »No, no, kaj — samo, le povejta!«

»Ali smeva nekaj prositi?«
 »Kaj takega?«
 »Služit naju dajte!« je goreče poprosil Tonek.
 »Kam si pa oliko spravil? Kako se reče?« — se je oglasila prednica precej strogo.
 »Prosim, častita sestra prednica, midva bi rada šla služit.«
 Prednica je malo pomislila, stopila k dečkoma, položila roko Binetu na glavo, Toneku na ramo. Paglavca sta kar zijala, kaj takega še nikoli ne.
 »Revčka sta, brez staršev oba. Mesto njih smo mi, vsa strogost je bila potrebna, da smo vaju ukrotili. Mnogo skrbi sta nam nakopala in se večkrat slabo obnašala. Naj bo pozabljeno, če se bosta poboljšala. Obljubita?«
 Pa še kako, kar solze so se strkljale po skesanih licih, še obrisati sta jih pozabila, tako sta bila ganjena siromaka.

(Dalje prihodnjič.)